

[Undervisnings- og forskningsministeren]

forudse alle situationer – men en institution vil vel gerne være med i forskeruddannelsen, for det vil være prestigegivende, og ifølge dette forslag vil det også være pengegivende. Der nævnes jo et ganske rundeligt taxameter til betaling af undervisning og ophold i udlandet osv. Det er jo noget af det gode ved dette her, at det pludselig bliver attraktivt for institutioner at gå ind i forskeruddannelsen, og de får penge, som de også kan bruge til at finansiere den del af forskeruddannelsen, der bør foregå uden for institutionen.

Der er nogen, der har antydnet, at proceduren er forkert, og jeg har siddet og tænkt på, om jeg ville have gjort det anderledes, hvis jeg havde kunnet, eller hvis jeg havde tænkt på det. Svaret er nej. Jeg mener ikke, at proceduren kan være på nogen som helst anden måde, end den har været.

Man har altså regeringer, for at de skal have mod til at spille ud. Når man skal gå fra én ordning til en anden og der er nogle, der risikerer at få lidt mindre end nogle andre, vil der være organiserede hornorkestre, der stiller sig op og forudser, at det allerværste vil ske, og at Danmark vil komme tilbage til stenalderen osv., og det har man nu engang ministre til at bære med ræk.

Det er bare et problem, hvis der så er nogen i Folketinget, der begynder at eftersnakke disse organiserede hornorkestre. Det synes jeg ikke har været gjort i urimelig grad i dag, men jeg beder bare om, at man hele tiden holder sig for øje, at vi ikke er sat her for at ekspedere de synspunkter, som AC helt automatisk må have. Vi er sat her for at være AC's intelligente og kloge modpart, ikke med en stupid og fladpandet arbejdsgiverholdning, men med en intelligent og klog arbejdsgiverholdning, som er samvittighedsfuld over for skatteydernes penge, og som insisterer på, at vi nu skal internationaliseres her i landet.

Dér er et af de vigtigste felter forskeruddannelserne, og dér kan vi gøre det meget bedre. Vi bruger på dette felt som på så mange andre pengene forkert. Det viser den statistik, som flere ordførere har været så venlige at citere her fra talerstolen, tydeligt.

Men som sagt tror jeg, at vi kan finde frem til enighed, fordi der alligevel indimellem har været meget forståelse for, at der skal gøres noget, og derfor indbyder jeg til nogle grundige

drøftelser, som vel kan starte med, at man nu får stillet alle tænkelige spørgsmål, som jeg så får besvaret i en fart, så vi hurtigst muligt i februar/marts kan komme til at afveje disse ting imod hinanden.

Regeringen har jo ingen særlig prestige forbundet med dette her, vi er ikke ude på noget. Det er heller ikke nogen folkesag, skulle jeg hilse at sige, der er ikke mange stemmer i den, men det er simpelt hen noget, som en forskningsminister, som vil rygte sit job samvittighedsfuldt, må tage fat i. Jeg er også blevet pålagt at tage fat i den, og jeg er inderligt tilfreds med det oplæg, der ligger, og forsvarer det gerne. Skal vi justere på nogle punkter, hvor det er klogt og intelligent, og hvor det gavner dansk forskning, så er jeg da med på det, men det er altså forskningen og ikke bestemte forskeres organisationer, der skal gavnes.

(Kort bemærkning).

Kirsten Madsen (FP):

Det sidste, undervisningsministeren sagde, glædede mig meget: at det var forskningen, der skulle gavnes, og ikke de enkelte forskere.

Ministeren sagde også, at i Danmark er man meget ældre, når man starter på en forskningsuddannelse, end i Frankrig. Ja, hr. minister, selvfølgelig er man det, for i Danmark får børn ikke nogen videre opdragelse af forældrene, men bliver overladt til institutioner, og derfor er de at betragte som i børnepengeberettiget uddannelse, indtil de er 25 år. Og når man ikke forsørger sig selv, burde man selvfølgelig heller ikke have stemmeret, og det virker helt grotesk, at man så skal oppebære beløb af den størrelsesorden, som lovforslaget indebærer.

Når det er forskningen, der skal være bedre, så må jeg gå tilbage til salig Niels Bohrs tid og fortælle, hvordan det foregik dengang. Da tog man rundt internationalt for egne midler og havde nogle ganske få, små midler til at oprettholde livet og sandelig ikke nok til at forgylde det. Der var ikke noget med, at man havde en egenindtægt ved siden af stipendier, som der lægges op til her. Da koncentrerede man sig om at samle forskercentre forskellige steder i de forskellige lande, hvor man nu havde bedst råd til at mødes, så man kunne udveksle ideer.

Det, der er problemet i Danmark, er, at man er fokuseret på at oparbejde forskningscentre for hver sit ministerium, for hver sit særrområde